

POSTANOWIENIE

28 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 28 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku H. A.

z udziałem T. W. i T. A.

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej T. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie

z 27 listopada 2024 r., II Ca 1594/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

M.L.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki T. W. od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wtedy, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie wniosku oparte na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez badania sprawy, bez pogłębionej merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych. Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych, gdyż na tym etapie postępowania nie dochodzi do oceny ich zasadności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 września 2025 r., I CSK 5/25).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w jej ocenie skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, ponieważ „dopuszczony w postępowaniu apelacyjnym przez Sąd dowód z opinii

biegłego M. D. z dnia 18 marca 2024r. zaoferował do decyzji Sądu trzy warianty rozgraniczenia wskazując na pierwszeństwo wariantu I-go opinii, który w ocenie biegłego wynika z dokumentacji do uwłaszczeń na dzień 4 listopada 1971 r.”

Skarżąca wskazała, że powyższa opinia stała się podstawą do zmiany orzeczenia Sądu pierwszej instancji i dokonania przez Sąd drugiej instancji rozgraniczenia według punktów nr [...] mimo, że biegły nie wytyczył tego rodzaju przebiegu granicy według pierwszego kryterium art. 153 k.c. Powołując się na pogląd Sądu Najwyższego skarżąca wskazała, że sąd musi dysponować geodezyjnym wyznaczeniem granicy i dowodem jej zaewidencjonowania u Starosty L. Tymczasem powoływany w pkt I zaskarżonego postanowienia operat geodezyjny z 15 marca 2024r. nie obejmuje wariantu przebiegu granicy wyznaczonej liniami prostymi łączącymi punkty nr [...]. Powyższa okoliczność spowoduje, zdaniem skarżącej, odmowę wpisu postanowienia do ksiąg wieczystych oraz wykonanie orzeczenia.

Nie można zgodzić się ze skarżącą, że wskazywane przez nią okoliczności dowodzą, iż jej skarga jest oczywiście uzasadniona. Ustalenie przebiegu granic według stanu prawnego (co miało miejsce w niniejszej sprawie) wymaga ustalenia na podstawie dokumentów i innych dowodów, jaki jest zakres prawa własności. Granica określa przestrzenny zasięg nieruchomości i stanowi zmaterializowaną linię w terenie. Granica w ujęciu geodezyjnym jest ustalana przez uprawnionego geodetę zgodnie z procedurami określonymi w rozdziale 6 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (tekst. jedn. Dz.U. z 2024 r., poz. 1151) i tak wytyczona powinna być granicą prawną odzwierciedlającą w przestrzeni obszar nieruchomości i wyodrębniającą tę nieruchomość, jako przedmiot odrębnej własności. Sąd powinien określić położenie współrzędnych punktów granicznych wyznaczających obszar nieruchomości jako odrębnego przedmiotu własności. Oznacza to potrzebę ustalenia przebiegu granicy w miejscu uwidocznionych w dokumentacji geodezyjnej punktów granicznych, jeżeli wyznaczają granicę prawną, w miejscu położenia znaków granicznych, o ile są usytuowane na granicy prawnej albo w innym miejscu, jeżeli dowody zgromadzone w sprawie, wskazują na inny jeszcze przebieg granicy (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 listopada 2014 r., V CSK 71/14).

Wytoczona przez Sąd drugiej instancji granica przedmiotowych nieruchomości spełniała powyższe wymagania. Sąd Okręgowy wytyczył ją bowiem, zgodnie ze stanem prawnym, wyznaczonym przez linię przebiegającą przez punkty [...], oznaczone przez geodetę M. D. na mapie do sporządzonego operatu technicznego, wpisanego do ewidencji materiałów państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starosty L. dnia 15 marca 2024 roku pod numerem [...].

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

M.L.

[r.g.]